

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

Σκηνή Β'.

ΧΛΟΗ και ΤΙΤΥΡΟΣ

ΤΙΤΥΡΟΣ

Τὰ μάτια πάντα χάμου

γιὰ μὲ θὰ τᾶχης πονηρή . . . Γύρισε δὲς με λίγο

ΧΛΟΗ (γυρεύοντας νὰ φύγη)

Ἔτσι δὲ θέλω . . .

ΤΙΤΥΡΟΣ

Μὰ γιατί;

ΧΛΟΗ

Φοβοῦμαι . . . ἄσε νὰ φύγω.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Φοβάσαι ἐμένα! ἀνώφελα κακὰ στὸ νεῦ σου πλάθεις.

Πῶνα μικρὸ βοσκὲ ὡς ἐμέ, καὶ τί μπορεῖς νὰ πάθης;

ΧΛΟΗ

Κ' ἢ Ἑλένη ποῦταν ντροπαλὴ σὲ χρόνια περασμένα

Πῶνα βοσκὸ γελάστηκε καλῆώρα σὺν καὶ σένα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Γιατί δὲ λὲς ἓνα φιλι πῶς ἦταν ἡ αἰτία;

ΧΛΟΗ

Ἔνα φιλί; καὶ τί θὰ πῆ; δὲν εἶναι κι' ἁμαρτία.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἄ δὲν τὸ ξέρης τὸ φιλι νὰ σοῦ τὸ μάθω στάσου.

(Τὴ φιλιᾶ)

ΧΛΟΗ

Σύρε, βοσκέ, τὸ σφούγγισα δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Σφούγγιξε σὺ τ' ἀχειλί σου κ' ἐγὼ νὰ τὸ φιλιῶ.

ΧΛΟΗ

Εἶσαι καλὸς γιὰ νὰ φιλᾶς τὰ γίδια σου θαρρῶ.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Μὴν τὰ παινᾶς τὰ κάλλη σου, σὺν ὄνειρο περνοῦνε.

ΧΛΟΗ

Καὶ τὰ σταφύλια τὰ χρυσᾶ πολὺ σὺν καμωθοῦνε,

γλυκὲς σταφίδες γίνονται: κι' ἂν τάχατις περάση

τὸ ρόδο, ἀπὸ τὰ φύλλα του τὴν εὐωδιά θὰ χάση;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πᾶμε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴς ἐλιές δύο λόγια νὰ σοῦ πῶ.

ΧΛΟΗ

Καὶ πρὶν μὲ γέλασες μ' αὐτὰ τὰ λόγια σου τὰ δύο.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πᾶμε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴς ἱτιές ν' ἀκούσης τὴ φλογέρα.

ΧΛΟΗ

Σύρε, βοσκέ, μονάχος σου νὰ τραγουδῆσῃς πέρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Φοβάσαι ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποῦ τὴς καρδιές μᾶς κλέβει.

ΧΛΟΗ

Ἄπὸ τὸν κλέφτη ἢ Ἄρτεμις ἐμένα προστατεύει.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἔτσι δὲν κάνει νὰ μιλᾶς, μπορεῖ νὰ σὲ πληγώσῃ.

ΧΛΟΗ

Ἐκείνη ἀπὸ τὰ βέλη του πάλι θὰ μὲ λυτρώσῃ.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Δὲ θὰ γλυτώσῃ τὴν κρυφὴ τὴ σαϊτιά ἢ καρδιά σου

σὺν ὄλες μὲ τὴ χάρη σου καὶ μὲ τὴν ἐμορφιά σου.

ΧΛΟΗ

Ἄν ἤθελα μὲ ζήτησαν τρανοὶ μὲς ἀπ' τὴ χώρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Μὲ τοὺς τρανοὺς καὶ μένανε λογάριασέ με τώρα.

ΧΛΟΗ

Μ' ἐμὲ μὴ χάνεις τὸν καιρὸ βοσκόπουλο καημένο

γιατ' εἶμαι ἐλεύτερο ποῦλι καὶ στὸ ζυγὸ δὲν μπαίνω.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Τί μέρες θὰ περάσωμε τὰ δυὸ μας ζηλεμένες!

ΧΛΟΗ

Ἔχω ἀκουστὰ τοὺς ἄντρες τοὺς φοβοῦνται εἰ παντρε-

ΤΙΤΥΡΟΣ

[μένες.

Οἱ ἄντρες τὴς γυναϊκὲς τοὺς φοβοῦνται ἀληθινά.

ΧΛΟΗ

Μὰ πῶχει πίκρες μοῦπανε πολλὲς ἢ παντριά.

Καὶ πῶς θὰ χάσω κι' ὄλη μου σὺν παντρευτῶ τὴ χάρη.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Νὰ μεγαλῶνῃ θὰ τὴν δῆς στὸ κάθε σου βλαστάρι.

ΧΛΟΗ

Ἄν γίνω ταῖρι σου σὺν τί ριγάλο θὰ μοῦ κάμης;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἄσο θωρεῖς βοσκότοπο καὶ τὰ σουριὰ τῆς στάνης.

ΧΛΟΗ

Ἄορκίσου με πῶς ὕστερα δὲ θὰ μὲ παρατήσῃς.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Στὸ πῶς μὲ σοῦ τ' ὀρκίζομαι. κι' ἂν σὺ μοῦ τὸ ζη-

ΧΛΟΗ

[τήσῃς.

Ἔχεις, βοσκέ, πολλὰ σουριὰ καὶ σπιτικὸ σιαγμένο;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἔχω γιὰ σένα σπιτικὸ καὶ τὸ μαντρί ἠρεμμένο.

ΧΛΟΗ

Μά...σὺν τὸ μάθη ὁ γέρος μου πατέρας τί θὰ γίνω;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Φτάνει ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομα μονάχα ποῦ σοῦ δίνω.

ΧΛΟΗ

Δεῖξε μου ποῦναι τὸ μαντρί τὴς στᾶνες νὰ ξανοίξω.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Βόσχετε, γίδια, στήν καλὴ κυρὰ σας γιὰ νὰ δεῖξω

βλέπετε ἐκεῖνο τὸ στρατὶ ποῦ χάνεται ὀλοῖσια

ἐκεῖ στὰ βεργολυγερά τὰ μαῦρα κυπαρίσσια;

ΧΛΟΗ

Τί κάνεις μὲς τὸν κόρφο μου; θὲ νὰ φωνάξω τώρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Νὰ μάθῃς πῶς καμώνονται τὰ μῆλα μὲ τὴν ὥρα.

ΧΛΟΗ

Πᾶμε κι' ἀνοιῶνω στήν καρδιά δὲν ξέρω μιὰ λαχτάρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Εἶσαι μικρὴ πολὺ μικρὴ καὶ τρέμεις, κατεργάρα.

ΧΛΟΗ

Πᾶμε ἀπ' τὸ φράκτη πᾶμε ἐκεῖ κοντὰ στὰ πρόβατά σου

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στοῦ περὶ σμένο φύλλο.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Κάτσε...νά...σουστρωσα προδιά για τὰ φορέματά σου.

ΧΛΟΗ

Ἄπ' τὸ χρυσὸ ζωνάρι μου τράβα τὸ χέρι ὡς τόσο.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Στὴν Ἀφροδίτη τάμα μου πρώτη φορά θὰ δώσω.

ΧΛΟΗ

Στάσου...γιατί μοῦ φάνηκαν πατημασιές κει πέρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Λαλοῦνε τὴν ἀγάπη μας οἱ λεῦκες στὸν ἀγέρα.

ΧΛΟΗ

Πῶ! Πῶ! στ' ἀγγάθια θὰ γενοῦν τὰ ροῦχά μου κουρέλι.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Κάτσε κ' ἐγὼ καλλίτερα σοῦ κάνω, μὴ σέ μέλει.

ΧΛΟΗ

Ἔτσι τὸ λές κι' ἀπ' ὑπερὰ τὸ ξέρω θὰ μ' ἀφήσης

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἄ,τι κι' ἂν θέλῃς γύρεψε καὶ θένα τ' ἀποχτήσης

Ἄλλες γιὰ σένα μου κρατῶ τίς γίδες τίς θρεμμένες.

ΧΛΟΗ (γέροντας ἐπάνω του)

Ἄ Ἄρτεμις, τὰ δάση σου δὲν εἶναι γιὰ παρθένες!

(Ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Βάττου πού προστάζει τὸν Τίτυρο. Ἡ Χλόη τραβιέται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ του τρομασμένη καὶ χάνεται).

Σκηνὴ ΣΤ'.

ΤΙΤΥΡΟΣ καὶ ΒΑΤΤΟΣ

ΒΑΤΤΟΣ

Τίτυρε σῦρε τὰ σουριὰ πέρα μακρὰ στὸ λόγγο καὶ πρόσχε μὴ λαθευτῆς στὸ πειδὸ μικρὸ τὸ πρῶγγο. Τί φές ἀργὰ στίς λυγαριές μᾶς ἔχει ὁ λυκος πάρε τίς διπλοπροβατίνες μας τὸ ξεχωρο γαλάρι.

ΤΙΤΥΡΟΣ (προσποιεῖται πὼς πηγαίνει)

Φς...φς, πηγαίνω τα γιὰ κει...Βρὲ τὸν καταραμένο νὰ μὴ μ' ἀφήγῃ μιὰ στιγμὴ...

ΒΑΤΤΟΣ

Ἔλα λοιπόν.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πηγαίνω.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἄλλο πηγαίνεις κι' ἔλο ἔδω μοῦ τριγυρνᾷς, κουνήσου. Κι' ἀπὸ τίς στάνες σὺν περνᾷς πάρ' τὰ σκυλιὰ μαζὺ σου.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Καλά. . . .

Σκηνὴ Ζ'.

(Ἀκούγεται ἡ φλογέρα τοῦ Δάφνης)

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΔΑΦΝΗΣ

ΒΑΤΤΟΣ

Μπροστά μου πάντα αὐτὸς μὲ τ' ἄχαρο τραγοῦδι Μέσα ἀπ' τὰ βᾶτα ξεφωνᾷ σὺν ἑνα τριξαλοῦδι.

Ἔ! σὺ βοσκόπουλο τρανό, χωρὶς σουριὰ καὶ στάνη! Στματά τὴ φλογέρα σου, σ' ἀκούσαμε, μᾶς φτάνει!

ΔΑΦΝΗΣ (πλησιάζοντας)

Τί βλάπτω σε κι' ἂν τραγοῦδῷ; μὴν τάχα σοῦ πατάγω τὰ χειμαδιὰ σου, τίς βοσκές, μὴν ἄγγιξά σου τράγο,

Μὴ στὴν καρδάρια σου ἄπλωσα γιὰ νὰ σοῦ κλέψω γάλα, γιὰ τὸ μαντρί σοῦ πρόγγιξα;

ΒΑΤΤΟΣ

Μοῦ κάνεις πειδὸ μεγάλα!

ΔΑΦΝΗΣ

Σοῦ κάνω λεί!... τί σοῦκανα;

ΒΑΤΤΟΣ

Μὰ θές καὶ παραπάνω πού ἀκόμα τὸ σουραῦλί μου στ' ἀχειλί μου δὲ βάνω γιὰ νὰ λαλήσω, στὴ στιγμὴ ἀπ' τίς πλαγιές κει πέρα μὲ τὴν περιγελάστρα σου πετιέσαι τὴ φλογέρα!

ΔΑΦΝΗΣ

Ἄν παίζω τὸ σουραῦλί μου, βρῶ στὴ μοναξιά μου μὴ λάχει κι' ἀποκοιμηθῶ καὶ χάσω τὰ σουριὰ μου.

ΒΑΤΤΟΣ

Καλὰ τὰ λές, ναί! μὰ κ' ἐγὼ σοῦ λέγω, δὲ μ' ἀρέσει ἕνας βοσκὸς μιανῆς χουφτιᾶς νὰ βγαίνῃ ἔλο στὴ μέση. (Μὲ θυμὸ)

Δειξέ μου πούναι τὰ σουριὰ, πούναι οἱ βοσκές σου, οἱ ΔΑΦΝΗΣ [σταῦλοι;

Ἔγὼ δὲν ἔχω οὔτε σουριὰ, δὲν ἔχω οὔτε λειβάδια

Ἄλλο κρατῶ μικρὸς βοσκός, τρανοῦ θεοῦ σουραῦλι!

ΒΑΤΤΟΣ

Κι' ἀπὸ τὸν ποῖον τὸ κρατεῖς, ἂν ἔχωμε τὴν ἄδεια;

ΔΑΦΝΗΣ

Ἄπὸ τὸν Πάνα!

ΒΑΤΤΟΣ

Χά, χά, χά, κι' ἀπὸ τὸν Πάνα ἀκόμα τὸ παίζει πειδὸ καλλίτερα τὸ ἀμούστακό σου στόμα!

ΔΑΦΝΗΣ

Ἄλλο δὲν εἶπα τέτοιον ἐγὼ μὰ παίζω τὴ φλογέρα γλυκύτερα ἀπ' τὸ σείσιμο τοῦ Πεῦκου στὸν ἀγέρα!

ΒΑΤΤΟΣ

Τοῦ ἀγέρα λόγια' σὺν μπορεῖς ἐμπρός ἀπόδειξέτα

ΔΑΦΝΗΣ

Πῶς δὲν μπορῶ; πολὺ καλά. . . .

ΒΑΤΤΟΣ

Τὰ λόγια σου παρέτα νὰ μὴ μὲ κάνῃς τώρα ἐδῶ καὶ παραβῶ μὲ σένα.

ΔΑΦΝΗΣ

Ἄλλο τὸ θές. . .

ΒΑΤΤΟΣ

Τὸ δέχεσαι; . . . τὰ χάνω μαζεμένα τὰ πρόβατά μου, τὰ σουριὰ, τίς διαλεχτές τίς μάννες κι' ἔλο μου τὸ βοσκότοπο καὶ τίς φραχτές μου στάνες.

ΔΑΦΝΗΣ

Κ' ἐγὼ!...δὲν ἔχω ἐγὼ μαντρί, κι' ἀπ' τὴ φλογέρα μου [ἄλλο

στὸ στοίχημά σου ἀντίκρυσμα δὲν εἴμπορῶ νὰ βάλω.

Τί μαι μικρὸς κι' ὄλημερίς ἔσπλωνώ σὰ πατάμια καὶ παίζω τὸ σουραῦλί μου μὲ τὰ διπλά καλάμια πού σὺν τὸ θές γι' ἀντίκρυσμα στὸ στοίχημα τὸ βάζω γιατί δὲν εἶναι τὰ σουριὰ δικὰ μου πού κυττάζω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ἄπαγορεύεται νὰ παρασταθῇ χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ συγγραφέως.